

Arrest

nr. 196 369 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 september 2015 België is binnengekomen, diende op 7 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 20 januari 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 20 januari 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 07/09/2015

Overdracht CGVS: 28/01/2016

U werd op 21 juni 2016 van 9u10 tot 13u05 gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Christophe Desenfans was hierbij aanwezig vanaf 10u19.

A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent niet-praktiserend moslim, geboren op 1 januari 1982 te Bagdad. U woonde samen met uw ouders, uw broer Ak., uw zus H. en uw broer Al. en diens gezin in Bagdad, wijk Tamim. Uw moeder is sjiitisch, uw vader heeft zich van het sjiisme bekeerd tot het soennisme.

U verklaarde dat u in 2008 een militaire basisopleiding volgde waar u leerde marcheren, een wapen leerde hanteren, een EHBO cursus kreeg, etc. Na deze opleiding bemande u een checkpoint. In 2009 volgde u een opleiding bij de militaire inlichtingendienst. U koos voor de specialisatie verkenning en werd getraind door Amerikanen. Later werd deze opleiding ongeldig verklaard en in 2011 moest u een gelijkaardige opleiding opnieuw volgen, ditmaal georganiseerd door Irakese officieren. U werkte bij de inlichtingendienst die deel uitmaakte van de gemechaniseerde infanterie. Uw eenheid had de taak bepaalde regio's te verkennen alvorens andere eenheden erheen gezonden werden. De eenheid observeerde ook activiteiten van het leger, waaronder activiteiten van commandanten en eventuele mensenrechtenschendingen. In dit kader deed u administratief werk waarbij u informatie verzamelde en analyseerde, u volgde de aanwezigheid van de leden van de eenheden op, evenals gevallen van desertie, of gegevens inzake transport en organisatie in het algemeen. Hoewel de inlichtingendienst geen gevechtseenheid was, beschikten jullie over wapens en werden jullie vaak ingezet in de strijd. Zo werd u rond 15 februari 2014 ingezet bij de strijd in Anbar, net zoals andere eenheden uit verschillende delen van het land.

Begin april 2014 werd het commandocentrum van uw eenheid vernield door een bomauto. Tijdens de strijd sneuvelden of deserteerden vele leden van het bataljon, en u kampte met psychologische problemen wegens uw ervaringen van toen. Op 23 april 2014 raakte u gewond aan uw hand, heen en oor door een RPG raket die uw Humvee raakte. U werd opgenomen in het ziekenhuis en kreeg medisch verlof toegekend dat bekrachtigd werd door uw nieuwe commandant. Tevens informeerde uw collega en vriend Am. u dat u gepromoveerd werd tot korporaal.

In mei 2014, tijdens uw ziekteverlof, ontving u een eerste dreigtelefoon. Er werd u gezegd dat het uw laatste waarschuwing was en dat u moest stoppen met uw werk omdat u de huidige regering hielp door deel uit te maken van het leger. Diezelfde week ontving u ook een sms met een gelijkaardige boodschap.

Rond 21 of 22 mei 2014 informeerde uw vriend Am. u dat luitenant-kolonel A.A. van oordeel was dat u moest terugkeren naar uw eenheid. U weigerde dit omwille van uw medische toestand, wegens de bedreiging die u ontvangen had, en omdat uw eenheid in de strijd werd ingezet hoewel jullie daar niet voor opgeleid waren.

Rond 29 of 30 mei 2014 belde uw vriend Am. u op om te melden dat de administratie bericht had gekregen waarin stond dat wie bedreigd werd, niet beschouwd zou worden als deserteur en zich probleemloos terug kan aanmelden. Na dit bericht wou u wel weer terugkeren naar het leger.

Op 5 juni 2014 diende u -tegen de wil van uw vader in- klacht in bij de rechtbank om bewijs te verkrijgen van uw bedreiging. Met dit bewijs kon u amnestie verkrijgen en wilde u terugkeren naar het leger.

Echter, in die periode toonde uw vader u ook een dreigbericht dat hij zelf per sms ontvangen had. Hij overtuigde u zo om toch niet terug te keren naar het leger. Later verwijderde u alle bestanden van uw gsm, inclusief de dreigbrief, omdat u uw gsm wou verkopen.

In januari 2015 bracht uw collega N.K. u een bezoek en vertelde hij dat de groepering Kataib Hezbollah u verdacht van spionage en verraad aan de soennieten. N. had dit gehoord van zijn oom die lid was van Kataib. U vermoedde dat leden van Kataib mogelijk uw naam en functie als staflid van de inlichtingendienst gezien hebben in een lijst van deserteurs die gepubliceerd was in de krant. Behalve uw broer wist voordien niemand dat u voor de inlichtingendienst werkte, aldus wekte deze informatie wantrouwen op bij Kataib.

Indien dit vermoeden onjuist was dacht u dat ze deze informatie verkregen hadden via de computer, door middel van infiltratie in de inlichtingendienst. N. had gehoord dat Kataib daarom uw loyaliteit op de proef wilde stellen en raadde u aan om u aan te sluiten bij Kataib om uw goede wil te tonen, ze zouden u dan aan het front laten vechten.

Uw vader hoorde dit gesprek en besloot –in samenspraak met zijn oom en neef- dat de familie moest onderduiken. De volgende ochtend vertrokken jullie naar het huis van de oom van uw vader in de wijk Saed Ali te Bagdad, waar u acht maanden verbleef.

Op vraag van uw vader verliet u op 3 augustus 2015 Irak op legale wijze met de bus. U reisde via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland, om op 2 september 2015 aan te komen in België. Op 7 september 2015 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek keerde uw vader terug naar huis. Hij werd aangesproken door A.K. die lid is van Kataib en in de buurt woont. A.K. zei dat ze wisten dat jullie ondergedoken waren in Saed Ali en prijsde uw vader omdat hij u had weggestuurd. Hij zei dat ze later wel met u zouden afrekenen als de oorlog voorbij is. Uw vader stemde hiermee in en reageerde dat u inderdaad geen gevolg had gegeven aan de heilige oproep van Ayatollah Al Sistani om mee te vechten, en dat hij zich daarom van u gedistantieerd had.

Ongeveer eind april 2016 sprak Hu., de zoon van A.K., uw broer aan. Hu. informeerde uw broer dat ze wisten dat u een verrader was en dat ze u overal te pakken konden krijgen.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 27 december 2014 te Al Kut; een kopie van uw oude identiteitskaart, afgeleverd op 5 februari 2008 te Al Kut; uw originele militaire badge, afgeleverd op 24 september 2008; uw originele kieskaart, afgeleverd te Bagdad; een kopie van de bewonerskaart van uw vader, afgeleverd op 19 juni 2011 (jaartal niet duidelijk leesbaar) te Bagdad; foto's van uw activiteiten in het leger en een foto van het vernielde commandogebouw; een bewijs van klacht tegen uw bedreigers, afgeleverd op 5 juni 2014 door de onderzoeksrechter; een bewijs van uw verwondingen bij het leger, afgeleverd op 25 april 2014; drie certificaten van uw opleiding bij de militaire inlichtingendienst, afgeleverd in 2011; uw aanstellingsbrieven en attesten van verloning bij het leger, respectievelijk afgeleverd op 19 februari 2012 en 28 mei 2008.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-Generaal blijkt dat u uw land ontvluchtte om twee redenen: enerzijds wegens vrees voor Al Hashd al Shaabi in het algemeen en de militie Kataib in het bijzonder, omdat zij u verdenken van een gebrek aan loyaliteit; anderzijds wegens vrees voor bestraffing door de overheid op basis van uw desertie. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst hebt u uw vrees voor Kataib niet aannemelijk gemaakt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi –waar de militie Kataib deel van uitmaakt- door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi, dus ook niet door de militie Kataib. Geconfronteerd met deze informatie stelde u dat de milities strijders blijven rekruteren, en dat u als militair bij de inlichtingendienst meer gewild bent door milities dan gewone burgers (CGVS, pp.16-17). Echter, uw verklaringen zijn blote beweringen en de door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bijgevolg niet van overtuigen dat Kataib zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd.

Bovendien werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over de inhoud van de bedreiging.

Bij DVZ stelde u dat uw vriend N. u de keuze gaf om u aan te sluiten bij Kataib óf bij het leger om uw loyaliteit aan te tonen (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Daarentegen stelde u bij het CGVS uitdrukkelijk dat N. u enkel aanraadde dat u zich bij Kataib zou aansluiten om uw loyaliteit te staven, niet bij het leger (CGVS, p.16). Ter verklaring voor deze tegenstrijdigheid haalde u aan dat u in het begin door Al Hashd Al Shaabi werd bedreigd en beschuldigd werd van banden met Daesh. Pas later werd u door de milities bedreigd, die uw gegevens in hun systeem blijven bewaren (CGVS, p.17). Dit is echter geen afdoende verklaring omdat u zowel bij DVZ als bij het CGVS een loutere beschrijving gaf van eenzelfde gebeurtenis, namelijk het gesprek met N. waarbij hij u advies gaf over het terugwinnen van het vertrouwen van Kataib. Het CGVS stelt dan ook vast dat u een verschillende weergave hebt gegeven van eenzelfde feit, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantast.

Tot slot trekken uw verklaringen ook de ernst van uw bedreiging door Kataib in twijfel. Zo verklaarde u dat u op de lijst stond van personen die geïdende moesten worden door Kataib, en dat ze wisten dat u ondergedoken was in de wijk Saed Ali (CGVS, p.16). Daarentegen hebt u gedurende acht maanden ongemoeid in de wijk Saed Ali geleefd en hebt u uiteindelijk Irak verlaten op aandringen van uw vader, zonder verdere concrete aanleiding. Dit doet dan ook afbreuk aan de ernst van de door u aangehaalde bedreiging door Kataib. Ter toelichting stelde u dat u niet wist sinds wanneer Kataib op de hoogte was van uw verblijf in Al Saed en dat zij na de oorlog wel met u zouden afrekenen (CGVS, p.16). Echter, indien uw naam werkelijk op deze lijst van te viseren personen stond en indien zij werkelijk op de hoogte waren van uw verblijfplaats, is het niet aannemelijk dat Kataib geen enkele actie ondernam en u gedurende acht maanden ongemoeid liet.

Daarnaast hebt u uw vrees voor bestraffing door de overheid wegens uw desertie niet aannemelijk gemaakt. Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalde u enerzijds aan dat u bedreigd werd; anderzijds verklaarde u ook dat uw eenheid in de strijd werd ingezet hoewel het geen gevechtseenheid was, waardoor er veel gewonden vielen (CGVS, pp.9 en 12).

Het CGVS stelt vast dat u de bedreigingen die de aanleiding waren voor uw desertie niet aannemelijk hebt gemaakt, en dit om de volgende redenen. Ten eerste werd een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen omtrent de vorm waarin u de bedreiging ontving. Zo verklaarde u enerzijds dat het ging om een dreigbrief die u gevonden had en waarvan u een kopie op uw gsm had staan (CGVS, p.12). Later verklaarde u dan weer dat het om een sms ging (CGVS, p.13). Het is ten zeerste opmerkelijk dat u geen eenduidige verklaringen aflegde omtrent de vorm waarin u de levensbedreigende boodschap ontving.

Ten tweede legde u onwaarschijnlijke verklaringen af voor het feit dat u het dreigbericht zelf niet kon voorleggen. U stelde immers dat u geld nodig had en alle bestanden van uw gsm verwijderd had, inclusief de kopie van de dreigbrief, om de gsm te kunnen verkopen. Nadien kocht u een nieuwe smartphone. Toen u gevraagd werd waarom u deze onlogische beslissing nam -u kocht immers een nieuwe smartphone hoewel u geld nodig hadstelde u dan weer dat u genoeg geld had (CGVS, p.12). Dit druist rechtstreeks in tegen uw voorgaande verklaring. Geconfronteerd met de vraag waarom u de dreigbrief niet eerst overzette op een andere drager alvorens uw bestanden te verwijderen, stelde u dat alle nodige gegevens genoteerd staan in uw attest van klachtneerlegging bij de rechtbank (CGVS, p.12). Echter, dit attest bevat enkel de melding dat u een bedreiging ontvangen hebt, en geeft de tekst van de bedreiging zelf niet weer. Het is dan ook niet aannemelijk dat u het belangrijkste bewijs van uw bedreiging eenvoudigweg zelf vernietigde. Samengenomen met bovenvermelde tegenstrijdigheid omtrent de vorm van de bedreiging, tast dit de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Ten derde blijkt uit uw verklaringen ook een gebrek aan interesse in de bedreigingen die uw vader per sms ondervond. Toen hij u het bericht toonde mocht u het van uw vader niet van dichtbij zien. U kon enkel de laatste cijfers van het gsm-nummer zien en herkende dat die dezelfde waren als op uw gsm (CGVS, p.13). Het feit dat u het bericht zelf nooit gelezen hebt -hoewel het de directe aanleiding was om uw kans op amnestie de rug toe te keren- wijst op een fundamenteel gebrek aan interesse in de situatie, temeer daar u oorspronkelijk wel weer overtuigd was om terug te keren naar het leger.

Het is niet aannemelijk dat u -tegen uw oorspronkelijke wil in uw legercarrière hebt laten varen en geen gebruik hebt gemaakt van het pardon dat u door uw commandant werd aangeboden op basis van een bericht dat u zelf nooit gezien hebt.

Ten vierde legde u een attest van klachtneerlegging wegens de dreigtelefoon voor. In dit kader dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude, dd. 8 maart 2016), blijkt dat in Irak corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit maakt dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde attest, waarvan u overigens slechts een kopie voorlegde, ernstig gerelativeerd dient te worden. Samengelegd met bovenvermelde opmerkingen, kan dit document dan ook niet beschouwd worden als een doorslaggevend bewijsstuk voor uw asielrelaas.

Wat betreft de tweede reden voor uw desertie, met name uw vrees om gewond te raken of gedood te worden, dient opgemerkt dat het tot de soevereine bevoegdheid van een staat behoort om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. U verklaarde uitdrukkelijk dat u een militaire opleiding hebt gekregen waarvan ook het leren hanteren van wapens een opleidingsonderdeel was, en dat uw eenheid deel uitmaakte van de gemechaniseerde infanterie en over wapens beschikte (CGVS, pp.5-6). De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees gewond te raken kan dan ook niet als geldige reden worden beschouwd om te verzaken aan uw militaire taken. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak heden geen dienstplicht kent en het Iraakse leger samengesteld is uit personen die vrijwillig in dienst getreden zijn omdat zij een carrière als beroepsmilitair ambiëren. Aangezien u, op het ogenblik dat u vrijwillig in dienst trad, wist (of behoorde te weten) dat er een reële kans bestond dat u ook daadwerkelijk zou ingezet worden in een gewapend conflict, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er in uw hoofde geen sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van uw godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die uw desertie voorschrijven. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5), merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Iraakse autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u in staat was om op 27 december 2014, ongeveer 7 maanden sinds uw desertie, uw nieuwe identiteitskaart te laten afhalen in Al Kut (CGVS, p.8).

Dit wijst erop dat u geen problemen ondervond in uw relatie tot de overheid en niet gezocht werd omwille van uw desertie. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor bestraffing door de overheid omwille van desertie vastgesteld worden.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats.

Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Naast het hierboven vermelde attest van klachtneerlegging legde u tevens de volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 27 december 2014 te Al Kut; een kopie van uw oude identiteitskaart, afgeleverd op 5 februari 2008 te Al Kut; uw originele militaire badge, afgeleverd op 24 september 2008; uw originele kieskaart, afgeleverd te Bagdad; een kopie van de bewonerskaart van uw vader, afgeleverd op 19 juni 2011 (jaartal niet duidelijk leesbaar) te Bagdad; foto's van uw activiteiten in het leger en een foto van het vernielde commandogebouw; een bewijs van uw verwondingen bij het leger, afgeleverd op 25 april 2014; drie certificaten van uw opleiding bij de militaire inlichtingendienst, afgeleverd in 2011; uw aanstellingsbrieven en attesten van verloning bij het leger, respectievelijk afgeleverd op 19 februari 2012 en 28 mei 2008.

Deze documenten tonen uw identiteit, uw herkomst uit Bagdad, uw tewerkstelling bij het leger, uw verwondingen en de bomaanslag op het commandogebouw aan. Dit zijn gegevens die niet door het CGVS betwist worden. Deze documenten staven echter uw persoonlijke asielrelaas niet en kunnen aldus de ongeloofwaardigheid van uw relaas niet ontkrachten. Het feit dat u uw paspoort niet voorlegde, doet twijfels rijzen. U had namelijk geen plausibele verklaring voor het ontbreken van uw paspoort. U verklaarde dat u uw paspoort verloren bent toen u onderweg was in de rubberboot. U zou uw paspoort in een aparte koffer met kledij bewaard hebben en toen de boot begon te zinken moest u van de smokkelaar uw koffer overboord gooien. U kon wel een ander kleine rugzak met uw overige documenten bij u houden (CGVS, pp.9-10). Het kan echter niet overtuigen dat u wel alle overige documenten in een kleinere tas apart bijhield maar uw paspoort in de grote koffer overboord gooide. Gezien de risico's van de overtocht over zee algemeen bekend zijn, is het niet aannemelijk dat u geen voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen om uw paspoort, een zeer belangrijk reis- en identiteitsdocument, niet te verliezen bij de overtocht, wetende dat u nog de rest van Europa moest doorkruisen alvorens uw bestemming te bereiken. Dit doet dan ook vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt om gegevens te verbergen voor het CGVS, zoals een eerdere vertrekdatum uit Irak of een verblijf in een derde land. Deze vaststelling tast verder de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Na een korte theoretische toelichting licht hij toe als volgt met betrekking tot de vluchtelingenstatus:

"II.1.2. De verwerende partij stelt het eerstens geen geloof te hechten aan het feit dat verzoekende partij gedwongen gerekruteerd werd door de militie Kataib.

[citaat bestreden beslissing]

Er is bij de militias zowel vrijwillige als gedwongen rekrutering. Het is inderdaad zo dat veel jongeren zich laten verleiden door de financiële beloftes van de militias. Vaak zijn dat jongeren die door de militias worden ingezet in hun strijd, maar uiteraard hebben zij ook mensen nodig die een opleiding hebben genoten, zoals verzoekende partij. Verzoekende partij heeft dit duidelijk aangegeven tijdens het gehoor. Bovendien werd verzoekende partij ervan verdacht een verklikker te zijn. Door zich aan te sluiten bij de militias zou zij bewijzen dat zij geen banden had met de vijand: p. 15 CGVS gehoor

[CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 15]

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij dit niet heeft aangetoond. Het is onmogelijk voor verzoekende partij om de beweegredenen van de militias zwart op wit aan te tonen. Verwerende partij heeft verzoekende partij geconfronteerd met het feit dat volgens haar geen gedwongen rekruteringen plaatsvinden. Verzoekende partij heeft op een duidelijke manier uitgelegd waarom zij weldegelijk gedwongen werd zich aan te sluiten bij de militias

II.1.3. Verder haalt verwerende partij vermeende tegenstellingen aan tijdens het "gehoor" op de DVZ en de verklaringen van verzoekende partij op het CGVS:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij haalt een en ander door elkaar. De vriend van verzoekende partij had haar inderdaad gezegd dat zij zich moest aansluiten bij het leger of bij de militie, maar verzoekende partij wist maar al te goed waar zij zich eigenlijk bij moest aansluiten om niet als een verklikker te worden aanzien, namelijk bij de milities. Die vriend van verzoekende partij heeft dat ook zo laten uitschijnen, vandaar ook dat zij tijdens het gehoor op het CGVS de nadruk legde op hun verzoek tot aansluiting bij de milities: p. 15-16 CGVS [CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 15-16]

II.1.4 Verwerende partij stelt ook de ernst van de bedreiging door Kataib in vraag omdat verzoekende partij 8 maanden ondergedoken kon leven en pas daarna het land is ontlucht:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat zij niet van de ene op de andere dag kon vluchten. Zij moest de financiële middelen vinden, haar reis organiseren, haar familie raadplegen, enz. dat is uiteraard niet in één dag geregeld.

Om aan financiële middelen te komen moest verzoekende partij een stuk grond verkopen. Zij kocht een stuk grond aan 2 maart 2013 en verkocht dit 6 augustus 2014 om over financiële middelen te beschikken om te kunnen vluchten uit Irak.

Verzoekende partij verkocht het stuk grond via telefoon in gesprek met de koper. Zij was immers bang om persoonlijk naar het vastgoed kantoor in Bagdad te gaan.

De neef van verzoekende partij ging het geld van de verkoop afhalen en gaf dit vervolgens aan verzoekende partij opdat zij haar reis kon bekostigen.

Bovendien wist Kataib wel dat verzoekende partij in de wijk Saed Ali ondergedoken was, maar kende zij haar exacte locatie niet. Verzoekende partij is ook nooit buiten geweest om de risico's voor haar leven zoveel mogelijk te beperken.

II.1.5. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij haar vrees voor bestraffing door de overheid wegens haar desertie niet aannemelijk zou hebben gemaakt:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft de bedreigingen enkel telefonisch (per sms) ontvangen.

Zij heeft gesproken over een dreigbrief, omdat het om bedreigingen ging, enkel ontving zij dat niet op papier maar werd het haar opgestuurd per sms. Verwerende partij valt over details en nuances die bij de vertaling vaak verloren gaan.

Verwerende partij stelt het vreemd te vinden dat verzoekende partij de dreigbrief niet kan voorleggen en dat zij het verwijderd heeft van haar GSM.

Verzoekende partij heeft uitgelegd dat zij een klacht had neergelegd bij de politie en dat de bedreigingen alsook de telefoongegevens waarmee het sms gestuurd was genoteerd werden door de politie. De normale gang van zaken is dan dat de politie contact opneemt met de GSM provider en onderzoekshandelingen stelt om de personen in kwestie te kunnen identificeren. Nadat de klacht was genoteerd bij de politie en geattesteerd werden samen met de verklaringen van verzoekende partij, was het niet langer belangrijk voor verzoekende partij om deze berichten te bewaren op haar GSM.

De bedreigingen die de vader van verzoekende partij kreeg, wilde hij initieel zelfs niet meedelen aan verzoekende partij. Hij heeft het inderdaad enkel van ver getoond, om verzoekende partij duidelijk te maken dat niet enkel haar leven in gevaar was, maar ook de rest van haar familie bedreigd werd. De vader van verzoekende partij wilde hier niet over praten met verzoekende partij. Zelfs op heden weigert hij met verzoekende partij contacten te onderhouden. Het is geen gebrek aan interesse vanwege verzoekende partij, zoals verwerende partij aan verzoekende partij verwijt, wel het feit dat haar vader hier niet over wilde praten met verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft in alle eerlijkheid geantwoord op de vragen van verwerende partij en heeft uitvoerig uiteengezet waarom zij haar land is moeten ontvluchten.

Uit al het voorgaande blijkt ten overvloede dat verzoekende partij weldegelijk gevaar loopt indien zij zou gerepatriëerd worden naar Irak.

II.1.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.1.6. De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de vrees van verzoekende partij en aan haar asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas."

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, wijst verzoeker op de beoordeling in de bestreden beslissing en stelt dat de commissaris-generaal erkent dat de situatie in Bagdad desastreus is: *"de aanslagen van de IS en de sjiiitische milities zijn niet enkel gericht op overheidsactoren. Integendeel, deze terroristische organisaties trachten zoveel mogelijk burgerdoden te maken, en richten hun doelen vaak op burgers. Verwerende partij stelt zelf dat de situatie sinds juni 2014 verder geëscaleerd is en dat de UNHCR meent dat de meeste mensen afkomstig uit Bagdad als oorlogsvluchtelingen moeten worden erkend. Meer en meer burgers zijn slachtoffer van moorden, ontvoeringen, mishandelingen en terreuraanslagen."*

Verzoeker vindt het frappant dat de commissaris-generaal zelf uiteenzet hoe ernstig de situatie is in Bagdad en toch besluit dat het er veilig genoeg is voor een soenniet. Verzoeker wijst op de informatie van de commissaris-generaal en algemene informatie, met name het *"Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak"* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2015, omtrent de toegenomen macht van de sjiiitische milities en de situatie voor soennieten in Bagdad. Soennitische burgers worden ontvoerd, mishandeld en vermoord door de sjiiitische milities. Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte de gevolgen van de situatie in Bagdad minimaliseert om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te ontfemen. Hij wijst bovendien naar cijfers waaruit blijkt dat Irak, met meer dan 500 aanslagen, het land is waar veruit de meeste terroristische aanslagen ter wereld plaatsvonden. Hij besluit dan ook dat hij *"een objectief risico loopt bij terugkeer naar Bagdad"*.

Verzoeker verwijst naar het standpunt van UNHCR waaruit blijkt dat *"om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het niet vereist is dat de asielzoeker individueel en persoonlijk geïdiseerd wordt"* alsook dat *"het feit dat een groot aantal personen zich in een zelfde situatie bevinden doet geen afbreuk aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar kan deze juist kracht bijzetten"*. Hij verwijst naar en citeert uit arrest nr. 45 369 van de Raad van 20 juni 2010, waaruit blijkt dat *"het feit dat het asielrelaas van verzoeker in twijfel getrokken wordt, ontslaat de asielinstanties niet van hun taak te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van de asielzoeker"*. Tevens citeert hij uit arrest nr. 156 934 van de Raad van 24 november 2015 dat betrekking had op een asielzoeker uit Bagdad en stelt dat dit arrest het belang benadrukt om rekening te houden met het individueel profiel van de asielzoeker, in het bijzonder gezien de volatiele situatie in Bagdad. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal het standpunt van UNHCR inzake de situatie in Irak naast zich neerlegt. Hij wijst erop dat er geen beterschap in zicht is. Verschillende recente artikelen tonen de terreur en de opmars van IS aan in Irak. IS blijft aanvallen en aan territorium winnen. Er worden steeds meer aanslagen gepleegd. Verzoeker verwijst naar aanslagen die plaatsvonden in Irak en Bagdad. De commissaris-generaal kan niet blijven volharden dat Bagdad veilig genoeg zou zijn om hem terug te sturen. De situatie in geheel Irak is bijzonder onveilig en onstabiel en verzoeker zou bij een terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken aan het verzoekschrift:

- artikel *"Killing and injuring eight people, detonated southeast of Baghdad"* van 5 maart 2016 van rudaw.net (stuk 3)
- artikel *"The outcome of the number of victims in Iraq for the month of February 2016 issued by the United Nations"* van uniraq.org van 1 maart 2016 (stuk 4)
- artikel *"Daash published pictures last attack on Abu Ghraib"* van rudaw.net van 29 februari 2016 (stuk 5)
- artikel *"Killing and wounding of 15 component of the security forces, a suicide attack west of Baghdad"* van rudaw.net van 29 februari 2016 (stuk 6)
- artikel *"Killing and wounding 15 people in twin bombings in the city of Baghdad torch"* van 25 februari 2016 (stuk 7)
- artikel *"Minstens 80 doden bij bomaanslagen in Bagdad"* van Belga en Volkskrant.nl van 17 mei 2016 (stuk 8)
- artikel *"Dodental aanslag in Bagdad loopt op tot meer dan 300 en maakt die tot een van de bloedigste ooit"* van Belga van 1 augustus 2016 (stuk 9).
- artikel *"In kaart: aanslagen januari tem 15 december 2016"* van standaard.be (stuk 10).

2.1.3. In een aanvullende nota van 5 oktober 2017 voegt de commissaris-generaal de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van Cedoca van 25 september 2017 toe.

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- een “*ontslagbrief van het leger*” (stuk 11)
- een proces-verbaal van 7 februari 2017 over een diefstal bij verzoekers broer (stuk 12)
- een document van de rechtbank van 19 februari 2017 over een diefstal bij verzoekers broer (stuk 13).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vast dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoeker, gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing hieromtrent. Deze motivering wordt niet in een ander daglicht gesteld door de loutere vaststelling in het verzoekschrift dat verzoeker uitvoerig heeft uiteengezet waarom hij zijn land is moeten ontvluchten.

De commissaris-generaal oordeelde vooreerst terecht dat verzoekers verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten door Kataib niet geloofwaardig zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 18, nr. 1) immers genoegzaam dat Hashd Al Shaabi, waartoe Kataib behoort, niet overgaat tot gedwongen rekrutering, gezien zij kunnen rekenen op talrijke vrijwilligers die worden aangetrokken door het loon dat een militielid ontvangt. Verzoekers verweer in het verzoekschrift beperkt zich tot het herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier. Dat de sjiitische milities nood zouden hebben aan geschoolde rekruten of dat zij mensen zouden inlijven louter opdat zij hun loyaliteit ten aanzien van de regering kunnen bewijzen, betreffen immers louter blote beweringen die niet overeenstemmen met de voorhanden zijnde landeninformatie. Verzoeker brengt bovendien geen concrete elementen of gegevens aan waaruit zou blijken dat de sjiitische milities, in tegenstelling tot wat de voorhanden zijnde landeninformatie beweert, in bepaalde gevallen wel zouden overgaan tot gedwongen rekrutering. Daarenboven slaagt verzoeker er niet in om hieromtrent geloofwaardige verklaringen af te leggen, mede gelet op onderstaande vaststellingen. Aldus is de Raad van oordeel dat verzoekers verweer niet dienstig kan worden aanvaard.

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen worden verder ondergraven door de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen bij aanvang van de asielprocedure en tijdens het CGVS-interview. De bestreden beslissing merkte hieromtrent correct op dat:

“Bovendien werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over de inhoud van de bedreiging. Bij DVZ stelde u dat uw vriend Nasir u de keuze gaf om u aan te sluiten bij Kataib óf bij het leger om uw loyaliteit aan te tonen (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Daarentegen stelde u bij het CGVS uitdrukkelijk dat Nasir u enkel aanraade dat u zich bij Kataib zou aansluiten om uw loyaliteit te staven, niet bij het leger (CGVS, p.16). Ter verklaring voor deze tegenstrijdigheid haalde u aan dat u in het begin door Al Hashd Al Shaabi werd bedreigd en beschuldigd werd van banden met Daesh. Pas later werd u door de milities bedreigd, die uw gegevens in hun systeem blijven bewaren (CGVS, p.17).

Dit is echter geen afdoende verklaring omdat u zowel bij DVZ als bij het CGVS een loutere beschrijving gaf van eenzelfde gebeurtenis, namelijk het gesprek met Nasir waarbij hij u advies gaf over het terugwinnen van het vertrouwen van Kataib. Het CGVS stelt dan ook vast dat u een verschillende weergave hebt gegeven van eenzelfde feit, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantast."

Verzoeker voert aan dat N.K. hem de keuze gaf om aan te sluiten bij het leger of bij de sjitische milities, doch dat hieruit duidelijk bleek dat hij zich diende aan te sluiten bij de milities om zijn loyaliteit te tonen, hetgeen verklaart waarom hij tijdens het CGVS-interview op dit element de nadruk heeft gelegd. De Raad is van oordeel dat dergelijk verweer er niet in slaagt afbreuk te doen aan voormelde tegenstrijdigheid. Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

Daarenboven merkt de commissaris-generaal terecht op dat de ernst van verzoekers vrees voor vervolging wordt gerelativeerd doordat verzoeker nog acht maanden ongestoord in Saed Ali kon verblijven. Dit terwijl verzoeker verklaarde dat Kataib op de hoogte was dat hij daar was ondergedoken en hij nog steeds tot de lijst van geïdende personen behoorde (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 16). Dat verzoeker niet de financiële middelen had om meteen te vluchten, kan geen afbreuk doen aan de motivering dat het niet aannemelijk is dat Kataib, gelet op het voorgaande, gedurende acht maanden geen enkele poging zou ondernemen om verzoeker op te sporen. Verzoekers verweer dat Kataib de exacte locatie van verzoeker niet kende, betreft bovendien een loutere *post factum* verklaring, nu verzoeker tijdens het CGVS-interview hieromtrent enkel verklaarde dat Kataib niet verwachtte dat hij het land zou verlaten, en dat hij niet weet sinds wanneer kataib op de hoogte was van zijn verblijfplaats (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 16). De Raad merkt bovendien op dat verzoeker onderdook in het huis van zijn oom, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat, indien de militie daadwerkelijk naar verzoeker op zoek was, zij mits enig onderzoek zouden kunnen achterhalen dat verzoeker daar was ondergedoken. Het loutere feit dat verzoeker altijd binnenbleef kan evenmin afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker voert daarnaast aan dat hij vervolging vreest omwille van zijn desertie uit het leger, doch de Raad is van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende vrees voor vervolging hieromtrent.

De commissaris-generaal oordeelde vooreerst terecht dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij vervolging vreest omwille van aanhoudende bedreigingen die aanleiding gaven tot zijn desertie uit het leger. De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt vooreerst ondermijnd door een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over de vorm waarin hij deze bedreigingen ontving. Verzoeker verklaarde tijdens het CGVS-interview immers dat hij een dreigbrief gevonden had en dat hij hiervan een kopie op zijn gsm had staan (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 12), hetgeen klemmt met verzoekers verklaringen bij aanvang van de asielprocedure en later tijdens het CGVS-interview dat de bedreigingen via SMS werden verzonden (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 12; CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 3). Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om afbreuk te doen aan voormelde tegenstrijdigheid. Zijn voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen. In zoverre verzoeker deze tegenstrijdigheid tracht te wijten aan een misverstand bij de vertaling, wijst de Raad erop dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen tijdens het CGVS-interview op te werpen. Verzoeker verklaarde zowel bij het begin als op het einde van het CGVS-interview immers de tolk goed begrepen te hebben (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 2, 17).

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoekers verklaringen over het feit dat hij geen kopie van deze bedreiging op zijn gsm kan neerleggen, ongeloofwaardig zijn. De Raad acht het immers niet aannemelijk dat verzoeker zijn gsm zou verkopen zonder de kopie van de bedreigingen over te zetten op een andere drager (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 12). Verzoekers verweer in het verzoekschrift beperkt zich tot een herhaling van zijn verklaringen dat alle nodige gegevens omtrent deze dreigbrief werden genoteerd toen hij klacht ging neerleggen bij de politie, doch de Raad stelt vast dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan de motivering in de bestreden beslissing. Deze oordeelde immers dat uit de door verzoeker neergelegde klacht enkel kan blijken dat verzoeker een bedreiging ontving, doch dat de exacte inhoud van deze bedreiging niet werd genoteerd. De commissaris-generaal oordeelde aldus terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker het bewijs van zijn bedreigingen zonder geldige reden zou vernietigen. Dergelijke vaststellingen relativeren de vrees van verzoekers vervolging en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Bovendien merkte de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaring dat hij de sms met bedreigingen gericht aan zijn vader nooit gelezen heeft, wijst op een gebrek aan interesse in zijn vermeende vervolging en aldus verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid hiervan. Dit geldt temeer daar verzoeker verklaarde dat deze sms de rechtstreeks aanleiding vormde van zijn desertie uit het leger, terwijl hij voordien had beslist om gebruik te maken van de amnestieregeling om terug te keren (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 12-13). Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat zijn vader hem deze bedreiging niet wilde tonen en hij aldus de sms enkel in de verte kon bekijken, doch de Raad is van oordeel dat dit geen afbreuk doet aan voorgaande vaststelling. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas. Dat verzoekers vader momenteel weigert om contact te hebben met verzoeker kan hieraan evenmin afbreuk doen, nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op het moment van de bedreigingen wel een goed contact had met zijn vader, gezien deze hem overtuigde om niet terug te keren naar het leger (CGVS-gehoorverslag, stuk , p. 13). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij op vraag en met de hulp van zijn vader Irak uit is gevlucht (CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 3; CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 10), zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoekers vader hem zou helpen om het nodige bewijs te verzamelen opdat verzoeker elders internationale bescherming kan bekomen.

Gelet op het feit dat verzoeker de door hem aangevoerde bedreigingen niet aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker omwille van deze redenen zou gedeserteerd zijn uit het leger. Verzoeker verklaarde daarnaast dat hij deserteerde uit het leger omdat hij werd ingezet in de strijd terwijl de eenheid waar hij toe behoorde geen gevechtseenheid was (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 12). De Raad stelt vast dat verzoekers vrees voor bestraffing als gevolg van deze desertie is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang en niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan zijn opdracht, temeer daar verzoeker vrijwillig in dienst trad. Uit de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 18, nr. 3) blijkt immers dat Irak momenteel geen dienstplicht heeft. Verzoeker verklaarde bovendien in 2008 gesolliciteerd te hebben voor een positie bij het leger, dat hij een militaire opleiding volgde waar hij leerde wapens te hanteren, en dat zijn eenheid deel uitmaakte van de gemechaniseerde infanterie en over wapens beschikt (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 4-6). Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat verzoeker redelijkerwijze kon weten dat hij zou ingezet worden in een gewapend conflict, daar zijn land zich reeds sinds 2003 in een gewapend conflict bevindt (Landeninformatie, stuk 18, nr. 4). Bovendien is verzoeker goed bekend met de situatie van oorlogsvoering, daar hij gestationeerd was bij de inlichtingendienst van het leger (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 4-6). De Raad is van oordeel dat hieruit blijkt dat er in zijn hoofde geen sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van godsdienstige of andere diepgewortelde overtuigingen die zijn desertie voorschrijven. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is bovendien eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van het vluchtelingenverdrag.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van zijn bewering dat de Irakese autoriteiten verzoeker zouden vervolgen omwille van zijn desertie (CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 3). De Raad wijst er verder op dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht op zijn grondgebied vrij te regelen. Een vervolging of bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen onderworpen zijn, kan in principe niet worden beschouwd als een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Strafvervolging omwille van desertie of dienstweigering maakt *in se* dan ook geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag. Een deserteur kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens die dienstweigering of desertie, *quod non in casu*.

De bestreden beslissing merkte bovendien terecht op dat:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat.

Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u in staat was om op 27 december 2014, ongeveer 7 maanden sinds uw desertie, uw nieuwe identiteitskaart te laten afhalen in Al Kut (CGVS, p.8). Dit wijst erop dat u geen problemen ondervond in uw relatie tot de overheid en niet gezocht werd omwille van uw desertie. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor bestraffing door de overheid omwille van desertie vastgesteld worden."

Verzoeker voert inzake de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Gezien deze motivering niet dienstig wordt weerlegd, blijft zij onverminderd gehandhaafd.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande:

"Ten vierde legde u een attest van klachtneerlegging wegens de dreigtelefoon voor. In dit kader dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude, dd. 8 maart 2016), blijkt dat in Irak corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit maakt dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde attest, waarvan u overigens slechts een kopie voorlegde, ernstig gerelativeerd dient te worden. Samengelegd met bovenvermelde opmerkingen, kan dit document dan ook niet beschouwd worden als een doorslaggevend bewijsstuk voor uw asielrelaas.

(...)

Naast het hierboven vermelde attest van klachtneerlegging legde u tevens de volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 27 december 2014 te Al Kut; een kopie van uw oude identiteitskaart, afgeleverd op 5 februari 2008 te Al Kut; uw originele militaire badge, afgeleverd op 24 september 2008; uw originele kieskaart, afgeleverd te Bagdad; een kopie van de bewonerskaart van uw vader, afgeleverd op 19 juni 2011 (jaartal niet duidelijk leesbaar) te Bagdad; foto's van uw activiteiten in het leger en een foto van het vernielde commandogebouw; een bewijs van uw verwondingen bij het leger, afgeleverd op 25 april 2014; drie certificaten van uw opleiding bij de militaire inlichtingendienst, afgeleverd in 2011; uw aanstellingsbrieven en attesten van verloning bij het leger, respectievelijk afgeleverd op 19 februari 2012 en 28 mei 2008.

Deze documenten tonen uw identiteit, uw herkomst uit Bagdad, uw tewerkstelling bij het leger, uw verwondingen en de bomaanslag op het commandogebouw aan. Dit zijn gegevens die niet door het CGVS betwist worden. Deze documenten staven echter uw persoonlijke asielrelaas niet en kunnen aldus de ongeloofwaardigheid van uw relaas niet ontkrachten. Het feit dat u uw paspoort niet voorlegde, doet twijfels rijzen. U had namelijk geen plausibele verklaring voor het ontbreken van uw paspoort. U verklaarde dat u uw paspoort verloren bent toen u onderweg was in de rubberboot. U zou uw paspoort in een aparte koffer met kledij bewaard hebben en toen de boot begon te zinken moest u van de smokkelaar uw koffer overboord gooien. U kon wel een ander kleine rugzak met uw overige documenten bij u houden (CGVS, pp.9-10). Het kan echter niet overtuigen dat u wel alle overige documenten in een kleinere tas apart bijhield maar uw paspoort in de grote koffer overboord gooide. Gezien de risico's van de overtocht over zee algemeen bekend zijn, is het niet aannemelijk dat u geen voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen om uw paspoort, een zeer belangrijk reis- en identiteitsdocument, niet te verliezen bij de overtocht, wetende dat u nog de rest van Europa moest doorkruisen alvorens uw bestemming te bereiken. Dit doet dan ook vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt om gegevens te verbergen voor het CGVS, zoals een eerdere vertrekkdatum uit Irak of een verblijf in een derde land. Deze vaststelling tast verder de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan."

Betreffende de door verzoeker ter zitting neergelegde documenten, wijst de Raad erop dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat de documenten kopieën of foto's betreffen waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is.

De Raad verwijst naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 18, nr. 8), met name de “COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude” van Cedoca van 8 maart 2016, waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Aldus kunnen, gelet op de ondersteunende werking van dergelijke documenten en de relatieve bewijswaarde die wordt toegekend aan documenten uit Irak, deze elementen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet vermogen te herstellen. Bovendien merkt de Raad op dat uit de vertaling van het door verzoeker neergelegde document, dat door hem wordt omschreven als een “ontslagbrief van het leger” (aanvullende nota, stuk 11), geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker werd ontslagen uit het leger, doch enkel dat dit document werd opgesteld door AAH dat gericht is aan hun “vestigingen”. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker, Bagdad, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissingen. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in bestreden beslissing vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De Raad merkt bovendien op dat de informatie vervat in de door de commissaris-generaal toegevoegde COI Focus “Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.” van 25 september 2017 deze situatie genoegzaam bevestigt.

De door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad is niet relevant bij gebrek aan precedenterwerking en omdat elk dossier individueel wordt beoordeeld. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt bij deze beoordeling in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. Deze is bovendien van (veel) recentere aard dan de informatie waarop de door verzoeker aangehaalde arresten zijn gesteund en werd onder meer aangereikt door verzoeker zelf.

De vaststellingen in de bestreden beslissingen op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Bagdad.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP